

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1720/2015
01.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужилаца малолетних М.Ђ.1 и М.Ђ.2, које заступа законска заступница – мајка Ј.Ђ., сви из Л., чији је пуномоћник А.С., адвокат у К., против туженог Н.Ђ. из Л., кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Д.С., адвокат из Л., ради измене одлуке о обавези издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 448/14 од 03.09.2014. године, у седници одржаној 01.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 448/14 од 03.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П2 442/2013 од 14.05.2014. године, ставом првим изреке, измењена је пресуда Основног суда у Лозници П2 53/10 од 27.01.2010. године у ставу трећем, тако што је тужени обавезан да на име доприноса за издржавање тужилаца малолетних М.Ђ.1 и М.Ђ.2, плаћа и то за малолетну М.1 почев од дана поднете тужбе па до пресуђења месечно по 7.000,00 динара, а почев од дана пресуђења па убудуће док за то постоје законски услови по 8.000,00 динара, а за малолетног М.2 износ од 6.000,00 динара до дана пресуђења а од тада па убудуће износ од по 6.500,00 динара на начин описан у овом ставу изреке, као и износ од 26.250,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Другим ставом изреке тужбени захтев тужилаца преко досуђених износа на име издржавања и трошкова поступка, а до износа постављених тужбеним захтевом, одбијен је као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 448/14 од 03.09.2014. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу и у делу одлуке о трошковима парничног поступка (став први изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка. Тужени је у ревизији навео све битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, али у разлозима ревизије не указује ни на једну од тих повреда поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, ранијом пресудом Основног суда у Лозници П2 53/10 од 27.11.2010. године тужени је обавезан да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ћерке М.1 плаћа месечно износ од 6.500,00 динара, а за малолетног сина М.2 износ од 5.000,00 динара месечно, почев од 26.10.2009. године па убудуће. У време доношења ове одлуке малолетни тужиоци су живели у заједници са мајком, њеним родитељима и братом, мајка тужилаца је била запослена са зарадом од око 18.000,00 динара, тужиоци нису примали дечији додатак, били су предшколског узраста и похађали вртић за који је плаћана накнада од 5.000,00 динара. Тужени је живео сам, радио је као волонтер и био пријављен Националној служби за запошљавање, а његова месечна примања су износила од 6.000,00 до 7.000,00 динара. Малолетна М.1 сада има 10 година и ученик је трећег разреда основне школе, а М.2 је стар 8 година и ученик првог разреда основне школе. Примају дечији додатак у месечном износу од по 3.338,49 динара, живе у заједници са мајком, њеним ванбрачним супругом и његових двоје деце у стану који је власништво ванбрачног супруга, који је запослен са месечним примањима од око 39.000,00 динара. Законска заступница тужилаца нема имовине на свом имену, запослена је и остварује месечну зараду од 24.077,74 динара. Тужени сада живи у заједници са родитељима и братом, тренутно није у радном односу, а по занимању је електротехничар. Након престанка радног односа у предузећу И. 20.10.2013. године, остваривао је накнаду у Националној служби за запошљавање у периоду од три месеца у висини до око 27.000,00 динара. Укупан износ средстава потребан за издржавање тужилаца за период од подношења тужбе до пресуђења на месечном нивоу је за малолетну М.1 15.000,00 динара, а за малолетног М.2 13.000,00 динара, а од пресуђења па убудуће њихове месечне потребе се могу задовољити износом од 18.000,00 динара, односно 15.000,00 динара за малолетног М.2.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаном пресудом утврђена висина обавезе туженог да доприноси издржавању тужилаца на начин како је то одређено изреком побијане пресуде.

Наиме, према одредби члана 67. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05), право је али и дужност родитеља да се старају о деци, док према члану 75. и 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као

повериоца издржавања, како то прописује члан 160. став 2. истог закона, док могућност родитеља, као дужника издржавања, зависи од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, њихових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. ПЗ).

Имајући у виду утврђене потребе малолетне деце, као и имовинске прилике њихових родитеља, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак из побијане пресуде да је тужени у могућности да доприноси издржавању тужилаца са утврђеним месечним износима, без опасности по сопствену егзистенцију. Чињеница да тужени тренутно није запослен је била од утицаја само на висину његове обавезе да доприноси издржавању своје деце, што је у складу и са чланом 27. став 1. Конвенције УН о правима детета, која обавезује суд да приликом доношења одлуке о издржавању деце, води рачуна пре свега о њиховим интересима, док се обавеза родитеља као дужника издржавања, заснива на критеријуму одговорног родитељства. То значи да и родитељ који не живи са малолетним дететом, је увек у обавези да доприноси његовом издржавању, осим у случају потпуне неспособности за привређивање. На овај начин малолетној деци се може обезбедити сума неопходна за задовољење њихових егзистенцијалних, здравствених, образовних и социјалних потреба, а које треба да омогуће детету најмање такав ниво животног стандарда, какав ужива родитељ, који је дужник издржавања.

Имајући у виду наведено овај суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци. Цењени су и наводи у ревизији да се од јануара месеца 2015. године малолетни М.2 налази и живи код туженог, због чега не би требало да доприноси његовом издржавању од тада па убудуће, па налази да се ради о новим чињеницама које се у овој врсти поступка не могу истицати, а могу евентуално бити основ за измену одлуке о обавези туженог да доприноси његовом издржавању.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**